

Základní škola Dřevohostice
Vydává

třetí a letos poslední číslo časopisu

DŘEVÁK

časopisu moderního pubertáka

V koruně třešně nabírám výšku,
láduju se až k prasknutí.
Jenže mně kručení v bříšku.
do houštin zalézt donutí.

Jen se zlomyslně směj!
Z toho si nedělám vůbec nic.
Třešně, ty jsou zkrátka nej -
a taky prázdniny, léto a hic!

Poslední číslo Dřeváku je už tradičně kolektivním dílem deváťáků, kteří si zkusí, jaké je to pracovat v redakcích a redakční radě. Podívejme se tedy na svět jejich očima.

Čarodky očima organizátorů

Šmarjá... Tož to zas byla akce. Vy, jako obyčejní lidé, nezasvěcení do tajuplného připravování celých Čarodějnic, si určitě myslíte, že je brnkačka všechno vymyslet a nachystat. Asi si řeknete: „Koupí se několik beček piva, něco se podpálí a je to.“ Ale není. Letos jsme zase byli pověřeni pomáhat při celé organizaci, a proto víme, jakou spoustu času a úsilí to zabere.

Vyráběli jsme čarodějnice, aby bylo co spálit, a vymýšleli co, kde a jak bude. Prostě blázinec. Když jsme den před akcí šli chystat do zámku, já s Ferym jsme dostali za úkol přidělat na dřevěnou tabuli několik papírů s výhrami za vyplnění pilotní licence, což, jak asi později zjistili, zadali těm nesprávným lidem. Přece jen trochu foukalo a my jsme chtěli, ať papíry pořádně drží a nelítají po celém zámku. Měli jsme plnou krabičku rýsováčků, a tak jsme pořád přidávali a přidávali, až najednou byla krabička prázdná a okraje papírů byly celé „zarýsováčkované“. Nakonec jsme odtud radši rychle zdrhli.

Pak jsme si s Vlastíčkem vzali na starosti překážkovou dráhu, a tak jsme si museli najít nějaké harampádí, které by se nám k tomu účelu hodilo. Vydali jsme se

hledat po celém zámku a až po nějaké době jsme našli ten správný matroš. Vytáhli jsme si nějaké desky na houpačky, pár barelů, ve kterých byla mimochodem ještě nafta, sáně a další zbytečnosti. Chtěli jsme vzít i pojízdný nákupní košík ze supermarketu, který jsme našli v bezedných hlubinách zámku, ale ten nám nakonec zatrhli. Museli jsme si vystačit s bezpečnějším harampádím. Nakonec jsme se na svoji dobře odvedenou práci usmáli a odplivli si a s tím úsměvem a těšením na další den nás propustili domů.

Druhého dne jsme se všichni sešli v zámku a akce roku mohla začít! My s Vlastou jsme si sedli k naší překážkové dráze na lavičku ukradenou z jiného stanoviště a čekali jsme na účastníky. Když se všichni nahrnuli k nám, předváděli jsme jim, jak na to, co se má proběhnout, oběhnout a přeskočit a já jsem ani nestíhal dávat razítka. Obnovování pilotních licencí šlo ovšem rychle, a jakmile skončilo, mohli jsme se věnovat svým dalekosáhlým plánům, jak strávit co nejlépe čarodějnický večer a noc. Samozřejmě myslím podívat se na večerníček a jít spinkat.

Zdeněk Pokorný a Vlastimil Panák

3. číslo 2013-2014

Čarodky očima organizátorů ... (pokračování)

Letošní rok připadlo pálení čarodějnic na poslední středu v měsíci před státním svátkem. Jelikož je to pravděpodobně největší akce pořádaná v Dřevohosticích, není divu, že jsme o tom všichni básnili už tři měsíce dopředu.

Naše třída je poměrně aktivní, a proto jsme se rádi podíleli na organizaci. Za

spolupráce s 8. ročníkem jsme nachystali strašidelný stan, jehož příprava nebyla vůbec jednoduchá, leč zábavná a další stanoviště, která byla součástí Pilotní licence. Stan se připravoval den před samotnou akcí místo dvou odpoledních vyučovacích hodin. Všichni jsme byli rádi, že se ulijeme z tělocviku a výtvarky.

Na strašidelném stanu jsme se pořádně vyřádili. Jediná jeho chyba byla, že se tam nedalo moc dýchat a bylo tam velké horko. Do toho všeho se strašidelná výzdoba ve stanu zhroutila, jelikož jsme to asi pořádně neupevnili. Navíc jsme pro větší efekt připojili hrůzostrašnou hudbu.

Myslím, že se nám to docela povedlo, aspoň děti byly nadšené, i když zpočátku ze stanu utíkaly s ubrečenýma očima v objetí svých rodičů.

Zuzana Nelešovská a Petra Vlachová

Kolik jazyků umíš...

Když jsem byla menší, ani jsem netušila, že existuje několik cizích jazyků, které se budu učit. O jazycích jsem moc nepřemýšlela. Češtinou jsem mluvila a dál mi to bylo jedno. Poté nám začala, myslím, že to bylo ve třetí třídě, angličtina. Ze začátku jsem byla nadšená - bylo to všechno tak nové a neznámé! V dalších letech mé nadšení pomalu opadalo, až mě angličtina bavit přestala. V 7. třídě jsme dostali na výběr: ruský jazyk, ekologická praktika a sportovky. Vybrala jsem si ruský jazyk, který jsem se úspěšně učila celý rok. Pak přišla azbuka a já raději odešla do ekologických praktik. Tu jsem taky pobyla celkem dlouho, dokud je nezrušili,

protože další „cizák“ jsme se museli učit povinně. Měla jsem si opět vybrat mezi ruštinou a nově anglickou konverzací. Řekla jsem si, že budu pokračovat v tom, co už umím, což je angličtina. Nemůžu říct, že bych jazyky ráda neměla a snad se ještě nějaký aspoň z části naučím, ale dnes mě to neláká.

Žaneta Bakalová

Já si myslím, že jsou jazyky v životě důležité. Zatím umím jen rusky a anglicky, ale chtěla bych znát i další. Když jsem zjistila, že mě čeká na střední škole další cizí jazyk, byla jsem velice ráda. Nejlepší na tom je, že když jedeme na dovolenou, tak se domluvíme s lidmi, ale horší to mají mí rodiče, kteří až tak dobře anglicky neumí. Do ruštiny chodím teprve první rok, nejprve se mi zdála lehká, než přišla azbuka... Ale když už jsem se azbuku naučila, ruština mě začala bavit. Ze začátku mi pomáhali rodiče, protože se rusky od malička jako my angličtině. Ruština je velice zajímavý jazyk a některá slova se podobají i českým. V učení jazyků chci určitě pokračovat.

Lucie Kleinová

Za tajemstvím přerovského Zubra

Když jsem se dozvěděl, že jedeme do pivovaru, byl jsem docela rád, protože uvidím něco nového. Ve středu 14. května jsme se tam s celou třídou vydali. Hned jak jsme dojeli, u brány jsme dostali modré

Jednoho dne přišla paní ředitelka s tím, že pojedeme na exkurzi někam, kde se nám, tedy hlavně klukům, bude líbit. A byl to přerovský pivovar. Je jasné, že jsme se nejvíce těšili na ochutnávku a další plus bylo, že jsme jeli ve středu po čtvrté hodině a zabili tak dvě hodiny češtiny. Paní ředitelka nám ale řekla, že z ochutnávky nebude nic a „ztracené“ hodiny doženeme zvýšenou pílí, čímž nás dost otrávil.

Když jsme konečně dojeli k pivovaru, celí natěšení jsme šli za bránu, a tam čekal na maníka s bundou Zubr. To jsme ale ještě netušili, že jakmile přijde, nafasujeme úplně boží čepičky. Holky samozřejmě protestovaly a kňučely, že si to na hlavu dávat nechtějí. Ale my jsme je narazili na šišku a vyšli jsme si do první místnosti exkurze. Tou byla varna, kde probíhá rmutování. Všichni jsme zvědavě nakoukli do všech čtyř obrovských nádob a šli jsme dál. Zastavili jsme se v místnosti scezování, kde ale ovšem nic moc zajímavého k vidění nebylo, a tak jsme odešli do míst, kde pivo kvasí. Neumíte si představit, kolik pěny na tom v kádi bylo. To pivo jsme přes tu pěnu vlastně ani neviděli. Potom jsme se vydali na poslední

čepičky. Průvodce nás začal provádět celým provozem. Nevěděl jsem, že dnes je to vše přes elektroniku a počítače. Průvodce nám řekl něco o historii a něco o současnosti firmy. Začátek mě moc nebavil, ale když jsme došli k tankům, začalo to být zajímavé, protože to tam vonělo a taky tam bylo na tom podivná pěna. Někde byla čistě bílá a někde zase jako plesnivá. A pak jsme došli do haly, kde se to vše balilo a plnilo pivem, od plechovek až po velké sudy. Na to tam byly velké stroje nastavené tak, aby mohly skládat a plnit láhve, PET láhve, bečky a plechovky. To vše už na paletách pak odjede do skladu k expedici. Celá prohlídka a exkurze byla skvělá, jsme rádi, že jsem se tam podíval. Ale mohli nám dát aspoň to nealko. *Vlasta Panák*

místo výroby a tím byl sklep. V obrovských tancích tam dozrávaly stovky litrů piva, aby mělo tu správnou chuť. Úplně nakonec nás průvodce zavedl do haly, kde to byl sám robot. Tam se nám líbilo nejvíc. Pořád jsme se nemohli odtrhnout od sledování těch robotů, jak skládají sudy piva na palety, dávají lahve do beden anebo obalují hromadu palet se sudy fólií. Když jsme mysleli, že už nic zajímavějšího nevidíme, přiletěl ze skladu nějaký borec a začal tam driftovat s ještěrkou. Nakonec se rozhodl, že se rozjede proti hromadě palet se sudy, ještě za jízdy je drapne na ližiny a zacouvá s nimi do skladu. Já jsem jenom čekal, kdy mu to všechno popadá.

Sice byl všude příšerný smrad, ale nám se tam líbilo, hlavně Ferimu, který měl na pivo děsnou chuť. *Samíček Koječský*

Čokoláda

Ve dne 25. dubna 2014 jsme šli do přírodopisné učebny na přednášku o čokoládě. Už když jsme vešli do třídy, ucítili jsme sladkou chuť čokolády, kterou tam měli nachystanou v balíčkách pro každého žáka. Posadili jsme se a přednáška začala. Na začátku nám rozdali papír a na něm byly otázky ohledně čokolády. Docela mě to zaskočilo, že jsme jenom přišli, hned nám dávají nějaký test, k něčemu co nám ještě neřekli. Každému dali balíček na ochutnání a porovnání

kvalitní a nekvalitní čokolády. V balíčku bylo několik druhů čokolády. Od silně hořké kvalitní čokolády, až po sladkou jahodovou čokoládu. Balíček obsahoval i čokoládový bob, který byl strašně hořký. Jak jsem ho rozkousl, chtěl jsem ho rychle někde vyplivnout, ale neměl jsem kam. Nezbyvalo mi nic jiného, než jej sníst. Šklebil jsem se skoro celou přednášku. Po testu nejdříve mluvil student Tomáš Kužel o historii čokolády a v pozadí byly dvě jeho spolužačky, které si něco chystaly na stole. Vypadalo to, že je tam má jen tak na parádu. V pozdější době jsme zjistili, že tam také mluví a popisují výrobní proces čokolády. Ochutnávka čokolády byla fajn, i když ten strašně hořký čokoládový bob už nikdy neochutnám.

Patrik Hošák

Zeměpisná jména jsou všude kolem nás.

I když už jsme během týdne měli už dvě přednášky a slíbenou exkurzi do pivovaru, paní ředitelka domluvila další. Měli jsme si poslechnout přednášku o zeměpisných názvech, tedy o tom, jak vznikl a co znamenají. Přednášet měl Mgr. Marek Bohuš, Ph.D., vysokoškolský učitel z katedry německého jazyka Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, takže jsme byli všichni zvědaví, jak takový vznešený učenec vypadá.

Vypadal jako úplně normální chlap s fousama a připravil si pro nás parádní prezentaci na celou hodinu a doufal, že budeme inteligentní a na úrovni a umět španělsky a bůh ví, co ještě. Snažil se vysvětlit nám téma vědecky, ale my jsme se jen se zálibením dívali na obrázky. Dozvěděli jsme se, že názvy mohou být odvozeny od slov z cizího jazyka, mohou mít něco společného s krajinou, nějakou událostí, nebo se nazývají podle jména nebo příjmení vlastníka osady, který to místo v dřívějších dobách vlastnil.

Taky nám řekl, že existují názvy, které se stejně vyslovují, ale znamenají a píšou

se úplně jinak, protože význam zeměpisného jména se přenesl na jiné slovo. Jako příklad uvedl třeba název nechvalně známého atolu „Bikini,“ který dal jméno dvoudílným plavkám, což se hlavně klukům moc líbilo, protože přednášku doprovázely názorné ilustrace.

Přednáška o zeměpisných jménech byla výborná a zajímavá a pan učitel akční, výřečný a dobře se poslouchal.

*Pavel Janečka, Tomáš Rosulek
a Filip Václavík*

Kdybych tak byla na Havaji...

Když v pondělí navštívila skoro celá škola přednášku o Havaji, asi každého napadlo, a když nenapadlo, tak ho to určitě napadlo, jakmile viděl ty obrázky, co by na takové Havaji dělal. Docela jsme se těšili, a dokonce moje kamarádka pořád skákala jak šílená a vypadalo to, jak kdybychom místo do kina na přednášku o Havaji jeli přímo na Havaj!

No...jen si představte! Nastoupíte do letadla, z dálky vidíte Pražský hrad, Karlův most a jedete si a jedete, až najednou spatříte moře, palmy a opice loupající banány. (Opice asi radši ne!) Představujte si dál, jo? Vystoupíte z letadla, ovane vás lehký havajský větříček a nad vámi se vynoří krásná havajská duha...ovšem už svítí slunce, tak vy si vytáhnete z kabelky sluneční brýle a jdete se kochat krásnou, zatím vám neznámou přírodou. Cestou uvidíte spousty rostlin různých barev a do toho vám příjemně štěbetají ptáčci a hadi se sluní na kamenech.

Tohle byla krásná představa... jenomže co když zaplatím tolik peněz a celé se to pokazí? Teď si pro změnu představte opak! Nastoupíte do letadla, třikrát se vám nepodaří vzlétnout, a když už konečně ano, tak se vám soused, vedle kterého

sedíte, pozvrací do klína, protože není zvyklý létat letadlem. Když už konečně dojedete na místo určení a vystoupíte, tak vás vítr, co na Havaji fouká pořád, málem odfoukne a místo

slunečních brýlí si musíte vytáhnout deštník a repelent proti komárům. (Nevím, jestli tam jsou, ale představa je představa.) Když už chcete jít v takovém deštivém počasí na procházku poznat krajinu, tak vás málem sežere masožravá kytka anebo velké divoké prase.

Každý si představujeme pobyt na Havaji jinak, já bych osobně dala přednost té první vidině. Určitě bych navštívila ostrov Maui, protože ten mi připadal z té přednášky nejvíc lákavě. Potom bych taky zašla do města Honolulu a nakonec by nesmělo chybět válení se na pláži a koupání se v moři. A při tom bych celé dny jedla ořechy a pila kokosovou šťávu.

Jenomže pravděpodobnost, že stojím pod palmou s kokosem v ruce a kvítkem ve vlasech je velice malá! Proč? Když se moje sestra ptala tatky, jestli pojedeme na Havaj, tak jí odpověděl: „Zítra jdu do práce, ale ve středu už jsem doma, tak klidně!“ Z toho jsme se sestrou usoudily, že se nikam v nejbližší době nechystáme.
Vendula Mizerová

Byla sobota a já jsem byla na návštěvě u Mizerů. Vendina sestra Aňa nám řekla, že jdou v pondělí na přednášku o Havaji. My s Vendou jsme hned říkaly, že chceme jít taky! Pak jsem tak přemýšlela, jak by asi bylo na Havaji. V pondělí jsme přišli do třídy a na tabuli bylo napsané: V 10:45 odcházíme do kina. Řekla jsem si: „Jupí! Aspoň se dozvím něco o své vysněné zemi.“

Do židliček se usadila půlka školy a pan Špillar začal s přednáškou. Měl u pusu malý mikrofonek a za ním probíhala krásná prezentace fotek. Sledovala jsem jen ty krásné fotografie. Čekala jsem, že se dozvíme více o historii, o tom jak to tam

chodívalo a chodí teď a tak dále, ale nevdá.

Moje představa o Havaji je, lehnout si na někde na pláž a sledovat krásně čisté moře a modrou oblohu. Sluníčko by svítilo, já bych chytla bronz a užívala si to nejvíc, jak

bych mohla. Chtěla bych tam zkusit surfovat na prkně. Každý den bych si dala nějaký osvěžující ovocný koktejl, a kam bych si ho vzala? Na pláž! Nejlepší by bylo mít dům s balkónem, který by měl výhled na tu krásnou písčitou pláž s azurovým nebem. To moře, ta příroda, srandovní obyvatelé... ach! Já bych tam tak chtěla! Opravdu bych se tam někdy velice ráda podívala a prošla si Havajské ostrovy skrz na skrz.
Adéla Zmeškalová

Podrobná zpráva o posledním devátáckém školním výletu

Když se nás paní učitelka ptala, kam chceme jet na výlet (mimořádně na poslední chvíli, protože všechny naše domluvy se protahovaly asi o 14 dní déle než ostatním třídám) tak nám to dala radši na papír, abychom kroužkovali, kam chceme jet, co tam chceme dělat a jak se tam chceme dopravit, protože jak říká paní ředitelka, jsme tak shnilá třída, až do nás prsty lezou. Jedni nechtěli šlapat do kopců na zámky a hrady (vlastní nikdo nechtěl) jiní nechtěli jet do zoo a někteří třeba nechtěli nic, ale jistý bylo, že jedna půlka chtěla do Brna a druhá do Prahy. Tak jsme se dohodli, že pojedeme na výlet do Brna, kde jsme už jednou byli. Autobus nám odjížděl 7:45 z nádraží a vlak chvíli na to z Přerova. Cestou ve vlaku všichni vytáhli svoje řízky a letošním rekordmanem byl Sam, který stihl sťápat dva řízky, než jsme dojeli do Kojetína. Jak řekl Vlasta: „To je solidní čas.“

První náš cíl byly Kapucínské hrobky, kde byl v celé své životní kráse vystaven baron Trenck, který byl vězněn na Špilberku, což byl druhý cíl naší výpravy. Tam jsme měli přednášku s průvodcem společně s ještě jednou školou, která mi spíše připomínala ústav v Kroměříži. A když jsem se jich zeptal, z které ústavou jsou, ledabyle se na sebe podívali dva největší retardi z celého toho zástupu a ten jeden řekl: „Hehe, dobrej joke.“ Druhý se pousmál a odpověděl: „Jo, ty jsi joker!“ a to je zabavilo na zbytek celé prohlídky a tak se zavřeli do hladomorny, z které se místo vriskotu mučených ozývalo: „Dobrej joke. Fakt dobrej joke. To je joker.“ a podobně... Asi se zrovna naučili nové slovo.

Další bod byl katedrála svatého Petra. Jediné, co si odtamtud pamatuji je, že je vyobrazena na druhé strany desetikoruny, protože jsme tam kvůli některým *mrčákům* ani nedošli. Ale když se řeklo, že jdeme do Vaňkovky, všichni, i ti, co se sotva táhli už z vlaku, vyletěli jak namydlení a už byli v KFC. Ve Vaňkovce jsme měli strávit dvě hodiny, což zprvu vypadalo jako celkem krátká doba, ale jak jsme nakonec zjistili, bohatě to stačilo.

Jakmile jsme se nadlábli, holky se šly nakupovat oblečení do Lacoste a Hilfigerů, ale nakonec byly rádi za brýle od Vietnamců před Tescem venku a my kluci jsme se nahrnuli do Datartu a

obchodu s hrami, abychom si mohli postěžovat na to, že Watch dogs je o ničem, Playstation 4 je zbytečně drahý a The Sims 4 vyjde až v září, ale předobjednávka je už teď, jenomže za 2000,-. Rýpli jsme si do každého tabletu, každé dotykové GPS, prohlédli všechny volanty a joysticky, až nakonec jsem s Pavlem dostal nápad, že půjdeme na notebooky. Skoro všechny měli Windows 8 a to byl hlavní terč výsměchu na Špičky, protože Windows 8 je nejhorší operační systém vůbec, a Špičky ho vlastní. Ale s Pavlem jsme si vždycky, když šlo o počítače, rozuměli, a tak jsme začali prohlížet fotky z webkamery v těch notebookech. Každý, kdo si na tom Windows uměl najít foťák a následně uložit fotky, se vyfotil a jeden zkušenější obyvatel Vietnamu si tam dokonce natočil i video. Ale my dva jsme vždycky museli vyzkoušet něco, co nikdo jiný ne, a tak jsme zanechali v každém tom notebooku nejmíň padesát fotek.

Už od té doby, kdy jsme byli naposledy na

výletě v zoo, jsem se snažil koupit nějakou hračku lenochoda, ale zatím jsem ho ještě nikde neviděl. Tak jsme naběhli ještě do hračekárny v představě, že nějakého seženu. Ani plyšový, ani plastový, ani jinak podobný tam ale nebyl. Maximálně Sid z Doby ledové. Jako vždy jsem neuspěl, a tak jsme zbytek výletu seděli u fontány uprostřed Vaňkovky a čekali, než paní učitelka zavelí, že jdeme na vlak.

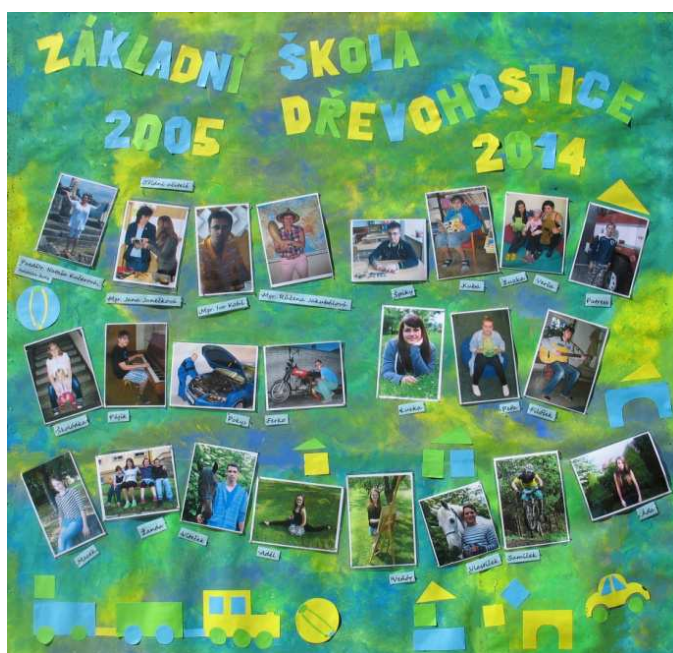
Vít Michálek

Devátácké tablo – práce kolektivní

Pomalu a jistě se blížil konec roku a my holky jsme si řekly, že bychom měly začít dělat tablo. Když jsme se zašly zeptat paní učitelky, kdy tedy začneme, řekla, že po Čarodějnicích času dost. Měli jsme tedy dostatečný prostor, abychom všechno připravili, ovšem nikdo, hlavně kluci, se k tomu moc neměl. Holky nebyly tak líné a stále se hádaly, co na to tablo dáme. A nejen holky, do „tabla“ se začaly zapojovat celé rodiny. Moji mamku napadlo, ať uděláme fotky našich budoucích profesí, nebo se vyfotíme s našimi malými prvňáčky. Holky souhlasily a paní učitelce se to taky líbilo, ovšem když jsme se chystali fotit, kluci začali remcat, že se se šprkama fotit nebudou a že se vyfotíme na traktoru. To zas nechtěly holky, a tak jsme se začali hádat, nic se neřešilo, až jednou někoho napadlo, že si doneseme vlastní fotky, s čímž kupodivu všichni souhlasili. Tablo si vzaly za své Venda, Áda a Verča. Holky se domluvily, že je budou dělat ve výtvarce, a v úterý se daly do práce.

Venda a Verča, jakmile vešly do třídy, sáply se po barvách. Nejvíc se jim asi líbila modrá, zelená a žlutá, a že to udělají štětcem. Pak mě napadlo, že by mohly

tupovat houbičkami, aby bylo tablo mramorované. Jakmile pozadí uschlo, paní ředitelka donesla fotky a holky začaly rozvrhovat. Paní učitelka Číhalová se ptala, jaké bude písmo. Nejprve paní učitelku napadlo, že by je mohli udělat kluci, ale pak se podívala na mě a řekla, ať se do toho pustím já, že se v těch písmech vyžívám a že mně to baví, ale musí to být hotové už ve čtvrtek.

Ve čtvrtek ráno jsme šli za paní ředitelkou se domluvit, že bychom se do tabla daly odpoledne a ona řekla, že nám i pomůže. Těch šest vyučovacích hodin bylo nekonečných a my jsme rychle pádily k paní ředitelce tablo dodělat. Holky začaly vymýšlet, co kam dáme, a napadlo je, že tam budou pěkné naše oblíbené hračky z dětství. Já a Zuza jsme si začaly rozměřovat, jak bude asi velké písmo a v jakých barvách bude. Nakonec jsme odstíny vybrali a paní ředitelka začala stříhat písmena od ruky a od oka z malých obdélníčků. Nejprve jsme nelepily fotky, pak nápisy a nakonec hračky. Paní ředitelka nám poradila, ať se vykašleme na rovné linky, které bychom musely měřit, a tak se písmo i fotky vlní po celé ploše tabla.

V pátek odpoledne hned po škole šla Áda s Vendou k Nedělnům do trafiky naše slavné tablo vyvěsit a dozdobit je a pak už jsme se všichni hnali podívat se, jak jsme na table krásní.
Verča Vltavská

Konec dobrý, všechno dobré

Když se tak zpětně dívám a uvědomuji si, že po devíti letech skoro společného života se za pár týdnů rozejdeme, je mi do breku. Když jsme spolu poprvé v 1. třídě usedli do lavic a seznámili se, asi nikdo ještě nečekal, že z nás bude tohle. Lidé, kteří si ze začátku do oka nepadli, jsou teď přátelé a mají leccos společného. Ale už je to docela dávno, co jsme poprvé, plni očekávání s očima těkali po místnostech školy a snažili se najít nové kamarády.

Nebo když jsme kolem starších spolužáků procházeli po špičkách a doufali, že nám nic neudělají.

Jo, to byly časy. Dnes když stojím na místě deváťáků a koukám se na nám svěřené prváky, občas si i vzpomenu na nás. Tolik malých očí, které nevědí, co od nás můžou čekat a co se s námi bude dít.

Vím, že se každý brzo odejdeme do jiných škol, ale můžu říct a pevně v to doufám, že na sebe nezapomeneme. Tolik smíchu, radosti a bohužel i občas slz nikdy nezmizí v prachu. Snad až se někdy sejdem a budeme si vyprávět, co se nám za tu dobu, kdy jsme spolu nebyli, přihodilo, dozvíme se toho hodně.

Možná se ptáte, proč se článek jmenuje „Konec dobrý, všechno dobré?“ Ať už na konci roku budeme bulet jak želvy nebo ještě hůř, naše přátelství tím přece nekončí, to že budeme každý jinde, nás přece nerozdělí. A proto je to šťastný a dobrý konec. *Veronika Zapletalová*

PÁTEK TŘINÁCTÉHO

Pátek 13. je obávaný den, považovaný spoustou lidí za smolný. Já беру jako den pohody. Všichni ti ustrašení lidé jdoucí po ulici a bojící všeho jsou tak srandovní! Strach bych měl mít spíš já! Patnácté narozeniny slavím právě v pátek 13. Nebojím se. Možná budu mít smůlu, ale moje narozeniny to nepokazí. Nebudu si přece shánět podkovu, čtyřlístek a podobná štěstka, když můžu klidně sedět někde v cukrárně, jíst dortík, koukat se na ustrašené lidi a smát se jim. Doufám, že se mé narozeniny povedou bez nějakých katastrof, trapasu či něčeho podobného a já budu vzpomínat, jak byly parádní.

Jakub Záhora

je
se

Jakubovi, který je naším přispěvatelem už mnoho let, přejeme, aby se mu narozky i celý další život povedl co nejlépe!

A pro všechny ostatní jedno malé kouzlíčko – v pátek 13, nejlíp když je úplněk, si zajistíme ochranu před zlem (tu potřebuje každý) takto: Do skleněné misky postavte čistě bílou svíci, kolem nalij čistou vodu, nejlépe z přírodního pramene, do níž ponoříš čerstvé zelené rostlinky nebo čirý křišťál. Svíci zapal a v mysli se soustřeďte na něco dobrého, co jste udělali a z čeho měli ostatní radost. Myslete na to, aby vás taková radost obklopovala stále. Pak se ukleňte úplňku, svíčku uhasťte kapkou vody, kterou necháte stéct z prstů a nechte kouzlo fungovat.

Než půjdete spat, přesvědčte se, že svíčka skutečně zhasla! Nechcete přece vyhořet, že ne?!

Vaše redakce

Zaručeně pravdivý, univerzální letní horoskop od našich věštkyň Adély a Vendy

	<u>Beran</u> Berani to v létě budou mít pěkně složité. Budete mít hodně práce, tak pozor, ať se vám nezapálí lýtka!	
	<u>Býk</u> Býci na tohle léto nezapomenou. Budete prožívat hodně zábavy a nečekaných akcí. Léto si moc užijete i se svými přáteli	
	<u>Blíženci</u> Blíženci se letos v létě určitě nesblíží. Vaše prožití léta bude spíše takové „sólo“. Budete ho prožívat spíše v poklidu a sami.	
	<u>Rak</u> Lidé se znamením raka se letos v létě nejednou začervenají. Pozor na nečekané trapasy a nepříjemné příhody. Mohlo by se to s vámi vléct ještě po celý rok.	
	<u>Lev</u> Lvi to v létě pořádně rozjedou! Rozpustí své hřívy a budou jako utržení ze řetězu, nebo taky vypuštění z klece! Pozor ale na nečekané pády.	
	<u>Váhy</u> Lidé ve znamení váhy prožijí opravdu krásné a nezapomenutelné léto! Dejte si ale pozor na komáry a pijavice!	
	<u>Štír</u> Léto se vám v první polovině může zdát nudné, dlouhé a zbytečně moc teplé, ale to se může velmi rychle změnit! Musíte pouze chtít.	
	<u>Střelec</u> Střelci se o prázdninách nudit rozhodně nebudou! Čeká vás hodně nečekaných výletů, akcí a večerů s přáteli! Snad si to dokážete zorganizovat!	
	<u>Kozoroh</u> Prožijete velkou letní lásku! Budete se vznášet v nebi a každý den s tou osobou pro vás bude úžasný! Pozor ale na konec léta! Všechno není tak růžové.	
	<u>Vodnář</u> Voda, drinky, pláže, smích, zábava, opalovačky, grilovačky! Škoda slov.	
	<u>Ryby</u> Televize a počítač není zrovna ideální léto! Chce to jít i někam ven do přírody.	

Oprava a omluva

V minulém čísle Dřeváku jsme chybně uvedli, že orchideje v 8. třídě pěstuje Martin Foukal. Ve skutečnosti je to samozřejmě **DAVID Foukal**. Redakce se za svůj fatální omyl a škody z něj vzešlé omlouvá a slibuje, že za trest bude chodit celé prázdniny Davidovy orchideje zalívat.

Zábavný kvíz aneb Kde jsme byli na výletě

Z Edíkova obrázku poznáte, že prvňáci a druháci navštívili zoologickou zahradu

L _ _ _ Á.

Westernové městečko leží nedaleko města jménem

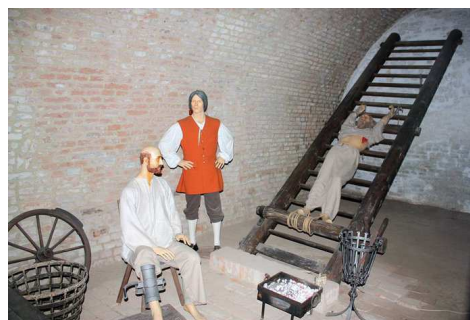
- Zkrávo
- Zbýku
- Ztele
- Zvole

Třetáci vylezli na
_ O _ _ Ý _.

V brněnské mluvě zvané hantec znamená slovo „prýgl“
- přehrada - řeka - loď - utopenec .

Na Špilberku neboli Špilasu úpěl v kriminále známý lotr mexický jménem Švabinský, Babinský, Komenský nebo Frištenský?

Zámek Raduň vybudovali ve stylu nové gotiky, epiky, tragiky, lyriky nebo baroka?

Co si přečíst o prázdninách?

Francine Oomen: Lena Notýsková

Příběh o holandské dívce, která se trápí hrozícím rozvodem rodičů. Aby rozvodu zabránila, vymyslí s babičkou rodičům výlet do Paříže, kde se oba rozhodnou, že se sice nerozvedou, ale budou žít odděleně. Na oslavě výročí svatby prarodičů potká Lena Edu z Anglie (to je její neznámý bratranec, který žije se svým otcem v Anglii). Lena si s Edou začne dopisovat a vzájemně se učí holandsky a anglicky. A tak Lena prožívá radosti a starosti svého dospívání.

Klárka Vašinová doporučuje: „Nejvíce mě na knížce zaujalo, jak si Lena uměla poradit, když se trápila s nějakým rozhodnutím. Napsala si vždy do notýsku 5-6 způsobů, jak by to mohla vyřešit a pak se jí rozhodovalo lépe.“

Správné odpovědi na kvíz:

Zoo je v Lešné, Třeťáci vyfuněli na Hostýn, Šiklův mlýn leží u Zvole, prýgl je přehrada, na Špilasu tvrdl Václav Babinský a Raduň je stavba novogotická.

V soutěži Naší školou jsme rozdali osmnáct čokolád!

První ročník poznávací soutěže představil některá zákoutí naší školy, o kterých jsme neměli ani tušení. Však také někteří soutěžící odpovídali buď z nevědomosti, nebo ze srandy pěkně nesmysly. Byli však i pět vytrvalců, kteří se zúčastnili všech desíti kol a správně odpověděli, nakonec získalo společně cenu za výkon i věrnost. Nejtěžší otázkou byly asi otázky 5 Jak vznikly malované květy v hale a 7 , která zobrazovala linkování v tělocvičně . Na ně přišlo jen po jedenácti správných odpovědích. Naproti tomu nejlehčí devítku zodpovědělo správně hned dvacet účastníků, kteří poznali monsteru gloriosu.

Zajímavé je, že většina soutěžících byla z prvního stupně. To svědčí o tom, že

starší žáci sice sedí před kompem od rána do noci, ale příležitost bojovat o čokoládičku si klidně nechají ujít.

Seznam výherců je uveden na [www naší školy](http://www.nasi-skoly.cz).

Redakce přeje všem dětem, rodičům a zaměstnancům školy parádní prázdniny a v listopadu se těšte na další číslo Dřeváku.